

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 6024/2020
11.02.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић председника већа, Јелице Бојанић Керкез и Зорана Хаџића, чланова већа, у правној ствари тужиоца ЈП „Србија гас“ Нови Сад, Организациони део Београд, Нови Београд, чији је пуномоћник Славен Ковачевић, адвокат из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Андрија Вуковић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2435/19 од 19.08.2020. године, у седници већа од 11.02.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2435/19 од 19.08.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу - Судска јединица у Аранђеловцу П 280/13 од 05.11.2013. године, одбијен је тужбени захтев тужиоца ЈП „Србија гас“ Нови Сад против туженог АА ПР - услуге смештаја за краћи боравак и изнајмљивање некретнина „Хелп“ Аранђеловац због застарелости потраживања, као неоснован, и тужилац је обавезан да туженом на име трошкова поступка исплати 483.500,00 динара.

Решењем Апелационог суда у Крагујевцу Гж 798/14 од 09.02.2015. године укинута је пресуда Основног суда у Крагујевцу - Судска јединица у Аранђеловцу П 280/13 од 05.11.2013. године и предмет је био враћен Основном суду у Аранђеловцу на поновно суђење, али је Врховни касациони суд, одлучујући о сукобу надлежности решењем Р1 195/2016 од 12.05.2016. године, одредио као надлежан Апелациони суд у Крагујевцу. По одржаној расправи Апелациони суд у Крагујевцу је донео пресуду Гж 54/17 од 12.10.2017. године којом је одбио тужбени захтев као неоснован. Наведена пресуда је укинута и предмет враћен другостепеном суду на поновно одлучивање, решењем Врховног касационог суда Рев 1586/2018 од 20.03.2019. године.

По одржаној расправи Апелациони суд у Крагујевцу је донео пресуду Гж 2435/19 од 19.08.2020. године којом је одбио тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени АА да тужиоцу исплати 343.367,90 динара на име главног дуга са каматом по Закону о висини стопе затезне камате од 08.11.2006. године до исплате. Тужилац је обавезан да туженом исплати на име трошкова поступка 371.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2435/19 од 19.08.2020. године, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у поступку пред другостепеним судом, неправилне примене материјалног права и битних повреда одредаба парничног поступка.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу чл. 408. и 403. став 2. тачка 3. ЗПП ("Службени гласник РС" 72/11...18/20) и нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Нема ни битне повреде из члана 374. став 1. у поступку пред другостепеним судом који је утврдио чињенице битне за одлуку и навео одговарајуће разлоге о примени процесног и материјалног права, одлучујући у границама захтева и својих овлашћења сагласно члану 386. став 1. и 3. и члану 3. истог Закона.

Према утврђеним чињеницама, тужилац је са АА 19.01.2006. године закључио уговор о испоруци гаса за домаћинство, а 03.08.2006. године је Трговинском суду у Београду против Агенције „Хелп за пружање услуга старијим и изнемоглим лицима“ власника АА и АА поднео предлог за извршење на основу рачуна број ../06 од 02.02.2006. године, ради наплате дуга за период од 16.01.2006. године до 31.01.2006. године у износу од 458.698,58 динара, са траженом каматом. Тужилац је 06.02.2007. године повукао предлог за извршење у односу на АА као физичко лице. Предложено извршење према Агенцији „Хелп за пружање услуга старијим и изнемоглим лицима“ власника АА, одредио је Трговински суд донетим решењем о извршењу Ив 10918/06 од 01.03.2007. године, које је по приговору извршног дужника, стављено ван снаге у делу којим је одређено извршење и укинуте спроведене радње, а поступак настављен у парници, прво пред Трговинским судом, а затим на начин детаљно наведен у претходној одлуци ревизијског суда (решењу Рев. 1586/2018 од 20.03.2019. године).

Предмет расправљања је било потраживање за утрошак гаса у периоду од 01.12.2004. године до 31.01.2016. године, што обухвата период пре закључења уговора о испоруци гаса за домаћинство (од 01.12.2004. године до 19.01.2016. године) и период након закључења уговора од 19.01.2006. године до 31.01.2006. године (наведен у рачуну по којем је инициран поступак), а захтев опредељен на износ 458.698,58 динара и управљеним против Агенције „Хелп“ предузетник АА, односно АА ПР, услуге смештаја за краћи боравак и изнајмљивање некретнина „Хелп“ Аранђеловац (саобразно промени података у АПР у 2010.године).

Пресудом Основног суда у Крагујевцу - Судска јединица у Аранђеловцу П 280/13 од 05.11.2013. године, донетом у односу на туженог АА као предузетника и власника Агенције „Хелп“, тужбени захтев је одбијен као неоснован, уз образложење да се рачун од 02.02.2006. године на износ од 458.698,58 динара односи на испоруку гаса за домаћинство, да се ради о потраживању према физичком лицу које је застарело, гледано од прецизирања тужбеног захтева 24.11.2008. године, по истеку једногодишњег рока застаривања прописаног у члану 378. став 1. тачка 1) Закона о облигационим односима. У даљем току поступка, после укидања наведене пресуде и враћања предмета на поновно суђење, тужилац је на расправи пред Основним судом у Аранђеловцу 16.07.2015. године изјавио да тужи АА као физичко лице.

Овде побијаном пресудом другостепеног Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2435/19 од 19.08.2020. године одлучено је о егзистентном тужбеном захтеву (захтев снижен на расправи 10.05.2012. године на износ 343.367,90 динара са законском затезном каматом од 08.11. 2006.године), тако што је тај захтев у односу туженог АА (туженог по преиначеном захтеву од 16.07.2015. године) одбијен као неоснован.

Према чињеницама које је другостепени суд утврдио на основу изведених доказа, а ревизијом се у питање не доводе, дана 01.12.2004. године код туженог је путем јавног предузећа монтиран мерач за потрошњу гаса са стањем 0 метара кубних, на стамбеном објекту у ... ул. ... број .., те у даљем потрошња гаса реализована за потребе домаћинства. Утврђене су и друге чињенице о активностима: поднетој пријави инсталације са захтевом за технички преглед и прикључење, потврди о исправности и записнику о прикључењу издатим од НИС 30.09.2005. године овде туженом АА, дате сагласности за техничку докумантацију од 20.12.2005. године и дате енергетске сагласности за прикључење од 20.12.2005.године издатим од стране овде тужиоца ЈП „Србија гас“ Нови Сад, Организациони део Београд и закључени уговор о испоруци гаса за домаћинство од 19.01.2006. године. Рачун је испостављен према потрошњи природног гаса очитаној 01.02.2006. године, а насталој за потребе домаћинства. Другостепени суд је имао у виду да се тужени АА упустио у расправљање по преиначеном захтеву од 16.07.2015. године (члан 199. став 2. ЗПП) и да је тужилац преиначеним захтевом од туженог као физичког лица потраживао износ од 343.367,90 динара на име накнаде за испоручени гас домаћинству, па је оценом утврђених чињеница суд нашао да је за утужени период потраживање накнаде за гас застарело, јер је протекло више од годину дана од испоруке и позвао се на члан 378. Закона о облигационим односима који у ставу првом прописује да застаревају за једну годину потраживања накнаде за испоручену електричну и топлотну енергију, плин, воду, димничарске услуге и за одржавање чистоће, кад је испорука, односно услуга извршена за потребе домаћинства. Правноснажном пресудом другостепеног суда одбијен је тужбени захтев према туженом АА због основаног приговора застарелости потраживања.

По налажењу Врховног касационог суда, ревизија тужиоца није основана у побијању пресуде другостепеног суда.

Наводима ревизије тужиоца да је туженом испоручио мерач који је монтиран 01.12.2004. године и објекат прикључен на гасоводну мрежу, а да је стање потрошње тужилац очитао 01.02.2006. године, после закљученог уговора о испоруци гаса за потребе домаћинства од 19.01.2006.године (уговора закљученог са туженим као физичким лицем, а не предузетником), потврђује се тачност чињеница које је утврдио другостепени суд. Ревизија је следом изнетих навода о чињеницама, неоснована у истицању да је погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање. Неосновано је и ревизијско оспоравање правилности примене материјалног права, наводима да потраживање према туженом није застарело јер је предлог за принудно извршење поднет 03.08.2006. године, у року од једне године за потраживање на основу испорученог гаса по основу уговора о испоруци гаса за период од 19.01.2006. године до 31.01.2006. године, као и у року од десет година за утрошени гас пре закључења уговора,почев од 01.12.2004. године до 19.01.2006. године.

У ревизији није наведено да је тужилац 06.02.2007. године повукао предлог за извршење према АА као физичком лицу. Према околностима случаја, сматра се да

захтев према њему није ни био поднет до субјективног преиначења 16.07.2015. године, учињеног по протеклу рока прописаног у члану 378. став 1. тачка 1) Закона о облигационим односима. Од уградње мерача путем јавног предузећа са прикључењем стамбеног објекта на гасоводну мрежу ради снабдевања домаћинства плин, фактички је успостављен потрошачки однос. У том односу тужени је имао својство потрошача као физичко лице. Тако је и наведено у исправама од 01.12.2004. године о испоруци и монтирању мерача код потрошача АА. Да околност обављања предузетничке делатности нема утицаја, тужени је предочио тужиоцу и пре насталог спора, а и у судском поступку је доказано. И то, сасвим поуздано, да у питању није дуг из предузетничке делатности јер гас није коришћен у објекту у ком се предузетничка делатност одвијала, већ је сва потрошња остварена искључиво у стамбеном делу непокретности, за потребе домаћинства. Основа није било томе да тужилац терети Агенцију „Хелп“ предузетника АА за потрошњу остварену од времена прикључења објекта-стамбени део на дистрибутивну мрежу којим чином је фактички успостављен потрошачки однос са АА као физичким лицем, те од 19.01.2006. године уз формално закључени уговор са њим о испоруци гаса за потребе домаћинства, до 31.01.2006. године. По предметном новчаном захтеву, тужилац се на расправи 16.07.2015. године изјаснио да тужи АА као физичко лице, а не предузетника. Имајући у виду ову страначку диспозицију у временском развоју поступка, те да је тужени основано истакао приговор застарелости за дуг домаћинства, правилно је другостепени суд одлучио када је тужбени захтев одбио.

Застарелост наступа кад протекне законом одређено време у коме је поверилац могао захтевати испуњење обавезе (члан 360. ЗОО). У конкретном случају, то време је протекло. Тужилац као поверилац је могао да од туженог као потрошача захтева испуњење обавезе, што је пропустио да благовремено учини, пре истека рока застарелости. За потраживање накнаде за плин за потребе домаћинства важи једногодишњи рок застарелости (члан 378. став 1. ЗОО). Тај рок је истекао пре него што је по диспозицији тужиоца захтев управљен према туженом као физичком лицу 16.07.2015. године. Код таквог стања ствари, ревизија није основана у истицању неправилне примене материјалног права. Неодржив је и паушално наведен разлог побијања, јер у ревизији нису конкретизоване битне повреде поступка, у оквиру предвиђених са којих се ревизија може изјавити применом члана 407. став 1. тачке 1), 2), 3) и 5) ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је ревизију одбио као неосновану, применом члана 414 ЗПП.

Председник већа – судија
Весна Субић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић